

tid som denne har overordentlig stor Interesse. Jeg tror nemlig, at der rundt om i Landet er overmaade mange Mennesker, der staar paa det Standpunkt, at de sammenligner Understøttelserne med den almindelige Fortjeneste, og man vil jo endnu kunne huske de Tider, da man med større Ret end nu — det indrømmer jeg — virkelig kunde sige, at Understøttelserne laa for nær ved den almindelige Fortjeneste. Men ved den Regel, som den højtærede Socialminister foreslaar til § 4 a., vil han have det paa den Maade, at det kun skal dreje sig om Sæsonarbejde eller i særlig Grad om dette, hvorimod den almindelige Vurdering af Forholdet ikke maa tages med i Betragtning. Jeg kan ikke være enig i denne Betragtning, idet jeg for mit Vedkommende maa hævde, at det just maa være den almindelige Fortjeneste, Personer har, der skal sammenlignes med den Understøttelse, som skal gives. Derfor vil man ogsaa kunne forstaa, at den Ændring, der foreslaas i § 4 e., ifølge hvilken der med Hensyn til den ekstraordinære Hjælp — og det er jo det offentlige, som yder den — skal tages faglige Hensyn, vil vi for vort Vedkommende ej heller kunne være med til.

I det hele maa jeg have Lov til at sige, at dette Lovforslag ligesom saa meget andet af Regeringens Arbejde forekommer mig at være overmaade agitatorisk præget. Tidspunktet, man kommer med det paa, den Maade, hvor paa det fremsættes i Regeringsorganet først, uden at andre faar Meddelelse derom, alt sammen er det Udtryk for, at man alene har Tanken henvendt paa Agitation. Hvis man saa endda var kommet med dette Lovforslag samtidig med noget andet og noget positivt til Gavn for Erhvervene, ja, saa kunde jeg have forstaaet Regeringen, men hvordan har Ministeriets Stilling foreløbig været? Ja, jeg kan som Helhed henvise til de almindelige Betragtninger, jeg gjorde gældende under Forhandlingen om Lovforslaget angaaende Nødhjælpsarbejder. Vi havde da i Udvalgene langvarige Diskussioner, og den højtærede Socialminister vil huske, at da ventede vi hvert Øjeblik, at Industriudvalgets Betænkning skulde komme — underfulde Ting skulde ske, naar denne Betænkning kom. Lovforslaget blev saa vedtaget i en Skikkelse, som saa godt som alle gik med til, og Industriudvalgets Betænkning kom. Nu venter vi altsaa ikke længere paa den. Nej, nu venter vi paa Kriseværnsudvalgets Beretninger, vi venter og venter, og vi faar kun at vide af den højtærede Socialminister, at forhaabentlig vil Rigsdagen hurtigt slutte sig til de Forslag, der maatte komme fra

min Kollega Stats- og Erhvervsministeren. Det kan nu ikke nytte andet, det er nødvendigt at pege paa den voldsomme Modsætning, der er mellem før og nu — før, da man krævede den samlede Plan, da man vidste Besked med alt, da man var klog paa alt, da man kunde alt. Hvor er det muligt, at dette alt sammen er glemt! Man siger jo, at den, Gud giver et Embede, giver han ogsaa Forstand, men der maa være en Undtagelse med Hensyn til Ministre. Disse Dages Begivenheder viser, at der maa være en Undtagelse angaaende de Embedsmænd, som er Ministre.

Selv om der nu kommer nogle Forslag fra Kriseværnsudvalget, saa ved den høje Regering lige saa godt som jeg og alle andre idette høje Ting, at ihvorvel det er meget godt, at man bliver enig i et Udvalg, er Stillingen dog den, at der, hvor der skal springes, der, hvor Sagerne skal afgøres, er først og fremmest i dette høje Ting. Selv om der kommer enstemmige Forslag fra Kriseværnsudvalget — den højtærede Socialminister kunde jo sige: ligesom der kom et næsten enstemmigt Forslag fra Arbejdsudvalget —, vil man jo vide, at saa skulde de for en saadan Foranstaltnings Gennemførelse afgørende Forhandlinger først virkelig til at begynde. Enhver, der kender Stillingen i dette høje Ting og de enkelte Partiernes Mening, ved, at saaledes er det.

Jeg siger derfor til den højtærede Socialminister og til Regeringen, saaledes som jeg har sagt det tidligere: var det ikke rigtigt, om man, for dog at fremme Spørgsmaalene vedrørende samtlige Erhverv, fik nedsat et Udvalg, som kunde føre Forhandlinger og følge Spørgsmaalene, saaledes at Rigsdagen, naar der endelig kom noget virkeligt, hurtigt kunde træffe Afgørelse; thi ellers spaar jeg, at som Stillingen er nu, vil der blive langvarige Forhandlinger, før vi kommer til Vejs Ende. Det, som sker udenfor Rigsdagen, er, det vil enhver indrømme mig, ikke det, som er det afgørende, det afgørende Sted er Rigsdagen.

Statsministeren (Stærning): Det ærede Medlem gjorde en Bemærkning om Ønskeligheden af et Rigsdagsudvalg til at behandle Erhvervsspørgsmaal. Det kan neppe være undgaaet det ærede Medlems Opmærksomhed, at jeg selv for nogle Dage siden offentlig har fremsat denne Tanke, og jeg kan tilføje, at der er en Anmodning til Partiernes undervejs eller er lige ved at være undervejs om at medvirke til Dannelsen af et saadant Udvalg.